

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

CUVIOASA PARASCHEVA, DARUL CEL MARE PENTRU POPORUL ROMÂN

Sfânta Cuvioasă
Parascheva de la Iași
îi aduce pe oameni
mai aproape
de Dumnezeu.
În fiecare an,
pe 14 octombrie,
Biserica Ortodoxă
de pretutindeni
o prăznuiește
pe Cuvioasa
Măică Parascheva.
În chip deosebit, ea este
cinstită în Moldova,
întrucât de mai bine
de 380 de ani moaștele
ei se găsesc la Iași,
fiind izvor
de binecuvântare
și însănătoșire
duhovnicească
și trupească pentru toți
cei care o cheamă
în rugăciune să fie
mijlocitoare către
Preamilostivul
Dumnezeu.

Sfânta Parascheva cea Nouă este cinstită îndeosebi în România, Serbia, Grecia și Bulgaria. Sute de biserici din România sunt închinată ei. La prăznuirea ei vin sute de mii de oameni în fiecare an la Iași, în cel mai mare pelerinaj din țară, ca să se închine la sfintele sale moaște.

Sfânta Parascheva s-a născut în Tracia, în prima jumătate a secolului al XI-lea, într-un sat numit Epivata, lângă Constantinopol, din părinți creștini greci, de neam bun și bogați. Ei au botezat-o și au crescut-o pe Parascheva în credința creștină. Fratele ei, Eftimie, mai mare decât ea, s-a călugărit, ajungând episcopul Maditelor, iar după moartea lui s-a descoperit că la

mormântul lui se fac minuni și că acesta izvorăște mir.

Evlavioasă fiind, Parascheva mergea mereu la biserica Preacuratei Născătoare de Dumnezeu. Într-o zi, după ce trecuse de vârsta de zece ani, ducându-se la biserică, a auzit acest cuvânt al Evangheliei: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Auzind acestea, s-a aprins inima ei, dorind să împlinească pe dată cuvântul Evangheliei și, ieșind din biserică a întâlnit un sărac, s-a dezbrăcat de hainele bogate pe care le purta, le-a dat lui, iar ea a îmbrăcat hainele săracului.

Ajungând acasă și văzând-o părinții

ei, s-au mâniat și au bătut-o, ca să nu mai facă așa ceva. Ea însă a făcut aceasta de mai multe ori, neluând în seamă ocările, amenințările și bătaia pe care o lua de la părinți.

Pe când avea 15 ani pleacă de acasă la Constantinopol, unde se închină în bisericile de acolo, iar apoi se îndreaptă spre o mănăstire din Heracleea Pontului, unde se și închinoviază. După trecerea a cinci ani de nevoițe, pleacă la Ierusalim. Ajungând acolo, se închină la toate Locurile Sfinte. Împlinind acestea, merge în pustiul Iordanului și ajunge la niște călugărițe pustnice, alăturându-se lor. Mult s-a nevoit și aici. Băutura ei era apa de izvor, și aceasta foarte puțină; se odihnea pe o rogojină; îmbrăcămintea ei

era o haină foarte zdrențăroasă; dar cântarea pe buzele sale era neîncetată, lacrimile de-a pururea.

Cinci ani stă în această mănăstire de călugărițe. La 25 de ani părăsește mănăstirea din pustiul Iordanului, îndreptându-se spre casă, după ce într-o noapte, în timp ce se ruga, un înger de lumină i-a spus: „Lasă pustiul și întoarce-te în patria ta, unde vei da trupul tău, iar sufletul tău se va duce în cer alături de Mirele tău pe care L-ai iubit mai mult decât pe părinți, pe rude și toate bunurile din lume.”

Tânăra Parascheva se întoarce la Constantinopol, unde, odată ajunsă, se închină în marea biserică a Sfintei Sofia și la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului din Vlaherne, gândindu-se încotro să se îndrepte mai departe. Unele scrieri despre viața Sfintei susțin că, după ce a părăsit Constantinopolul, Sf. Parascheva s-a întors în localitatea natală, unde a înființat o obște care se ocupa cu îngrijirea bolnavilor și a săracilor. Alte surse susțin că s-a oprit în Kallicrateia, o localitate vecină cu Epivata, unde a trăit fără să fie recunoscută de cineva până la sfârșitul vieții.

La 27 de ani Cuvioasa Parascheva și-a încredințat sufletul în mâinile lui Hristos, pe care-L iubise atât de mult, iar trupul ei a fost îngropat aproape de mare. A fost înmormântată ca o străină, căci nimeni nu știa cine este. Dar Dumnezeu, voind să o proslăvească, a descoperit în chip minunat cine era acea străină. Se spune că un marinar a murit pe o corabie și trupul i-a fost aruncat în mare. Valurile l-au adus la țărm, iar un sihastru care trăia acolo a rugat pe niște creștini să-l îngroape după rânduiala creștinească. Săpând deci o groapă, „aflară trupul Prea Cuvioasei Parascheva neputrezit și plin de mireasmă”. Cu toate acestea, au pus alături de ea și trupul corăbierului, cel rău mirositor.

Dar, în noaptea următoare, lui Gheorghe – unul dintre gropari - i s-a arătat în vis o împărăteasă, șezând pe un scaun luminat și înconjurată de mulțime de îngeri. Un înger i-a zis: „Gheorghe, pentru ce n-ai socotit trupul Sf. Parascheva? Nu știți că Dumnezeu a iubit frumusețea ei și a vrut să o proslăvească pe pământ?”. Iar împărăteasa pe care o văzuse în vis, care era Cuv. Parascheva, i-a poruncit să ia degrabă trupul ei și să-l așeze undeva, într-un loc de cinstire. Aceeași vedenie a avut-o și o femeie credincioasă, Eftimia, într-aceiași chip și în aceeași noapte, și a doua zi amândoi au spus tuturor minunata întâmplare. Așa se face că trupul neputrezit și înmiresmat al Sf. Parascheva a fost mutat în biserica Sf.

Apostoli. Mulțimi de oameni veneau să se închine sfintelor sale moaște, după ce s-au dovedit făcătoare de minuni. Vestea despre minunile Cuvioasei ajuns la Constantinopol, iar Patriarhia Ecumenică găsește cu îndreptățire să o canonizeze.

După ce stă aproape 200 de ani în Epivata, sfintele sale moaște sunt cerute de țarul Ioan Asan al bulgarilor regelui latin al Constantinopolului, vasal țarului. Și astfel, în 1235 moaștele Cuv. Parascheva sunt mutate la Târnovo, iar aici stau până în 1393. Oastea lui Baiazid (1389-1402) ocupă ținuturile bulgarilor și Târnovo, iar Patriarhul Eftimie și preoții săi sunt alungați. Moaștele ajung la Vidin, unde stau până în 1398, când turcii cuceresc și Vidinul. Marele orator bisericesc și Mitropolit al Kievului, Grigore Țamblac (aprox. n. 1365 – 1420) relatează faptul că sultanul Baiazid I a dat ordin ca moaștele sfintei să fie dăruite domnului Valahiei, Mircea cel Bătrân, care le ceruse și cu care era în relații de prietenie. După bătălia de la Nicopole (1396), Baiazid I, mâniindu-se pe români pentru că se aliaseră cu principii europeni împotriva lui, a devastat Țara Românească, a luat înapoi moaștele sfintei și le-a dăruit Anghelinei, Kneaghina Serbiei, care le-a dus la Krușaveț. În anul 1402, fiul ei, Ștefan Lazarevici, le mută la Belgrad.

Dar în anul 1521, sub Soliman Magnificul (1520-1566), Serbia devine pašalâc turcesc, bisericile fiind transformate în geamii, iar multe lucruri de preț iau calea Istanbulului. La fel și moaștele Sf. Parascheva. Pentru început au fost așezate în biserica Sf. Maria Panmacaristos, pe atunci Catedrală patriarhală. După transformarea acesteia în geamie, au fost mutate în alte biserici: Vlahserai (1586), Sf. Dumitru (1597) și Sf. Gheorghe din cartierul Fanar (1601), azi în sediul Patriarhiei Ecumenice. Sultanul îl amenință pe Patriarhul Ieremia că va arunca moaștele în mare dacă nu le răscumpără pentru suma de 20.000 de ducați. Din daniile credincioșilor i se plătește sultanului enorma sumă.

După 120 de ani, cinstitele moaște cunosc ultima strămutare, de data aceasta pe pământul românesc. În anul 1641, după ce binecredinciosul domn Vasile Lupu al Moldovei a plătit toate datoriile Patriarhiei din Constantinopol, cârmuitorului ei de atunci, patriarhul Partenie I (1639-1644), ca semn de recunoștință, oferă moaștele Cuv. Parascheva „pentru sfințirea și binecuvântarea acelui loc al Bogdaniei (Țara Moldovei, n.n.)”, după cum se spune în „scrisoarea sinodicească”.

Racla cu cinstitele moaște a fost

transportată cu o corabie pe Marea Neagră, fiind însoțită de trei mitropoliți greci. Ajungând la Galați, apoi la Iași, este întâmpinată de domnitorul Vasile Lupu, de Mitropolitul Varlaam și de episcopii de Roman și Huși, de cler și credincioși. În ziua de 13 iunie 1641, cinstitele moaște au fost așezate în minunata biserică a Măn. Sf. Trei Ierarhi, ctitoria domnitorului.

În anul 1884, când încep lucrările de restaurare a sfântului lăcaș, cinstitele moaște sunt mutate în paraclisul mănăstirii. Dar în seara zilei de 26 decembrie 1888, după slujba Vecerniei, rămâne aprinsă o lumânare din sfeșnicul de lângă racla din lemn a Cuvioasei. Peste noapte sfeșnicul a ars, iar focul s-a extins la catafalcul pe care era așezată racla, arzând mocnit toată noaptea și „prefăcându-l într-o grămadă de cărbuni”. A doua zi dimineața, autoritățile de stat și bisericești, preoții și credincioșii au constatat că cinstitele moaște au rămas neatins! Ridicate din mormanul de jar, moaștele Cuvioasei au fost adăpostite provizoriu în altarul paraclisului de la Măn. Sf. Trei Ierarhi și în curând strămutate în noua Catedrală mitropolitană din Iași. Aici se găsesc și astăzi, fiind cinstite de obștea dreptcredincioșilor moldoveni, care îi cer Sfintei Parascheva să mijlocească pentru ei înaintea tronului ceresc, cinstind-o cu multă evlavie, ca pe o adevărată ocrotitoare a Moldovei.

În fiecare zi, mii de oameni se așază la coadă pentru a se închina la moaștele Cuvioasei. Studenți mulți, oameni ce trec mereu pe la racla ei să-i mulțumească sau să se roage ei, grupuri de pelerini sau cei veniți special să-i ceară ajutorul, din orice localitate din țară. De-a lungul anilor, multe minuni a făcut Cuvioasa pentru întreaga țară și pentru fiecare dintre închinători și credincioși. Numind-o „Maica” noastră Parascheva, definim exact relația ei cu poporul român. De ce a ales să fie purtată de la greci la bulgari, apoi la sârbi, din nou la Constantinopol și, din 1641, definitiv în Moldova? Pentru că aici era nevoie! Nu ne închipuim că vreodată nu o vom mai avea la Iași. Avem a-i mulțumi pentru ajutorul dat în necazuri, pentru minunatele tămăduiri, pentru apărarea orașului Iași în timpul bombardamentelor, pentru intervenția ei minunată în molime, în secetă sau în război. Și-i mulțumim mergând în pelerinaj îndeosebi de ziua ei, citindu-i viața și minunile, participând cu cea mai mare evlavie la Sfânta Liturghie de ziua ei, având icoana ei la loc de cinste, și, mai ales, făcându-i acatistul de cât mai multe ori. ❀

„MAICA MEA, TE ROG SĂ MĂ FACI SĂNĂTOASĂ!”

Se întâmpla prin anii 2000.
O bună creștină din părțile
Constanței, văduvă cu doi copii,
venea an de an să se închine
Cuvioasei Parascheva
de hramul ei. Deținea o afacere
prosperă și-și permitea ca,
odată ajunsă la Iași, să împartă
câtorva credincioși nevoiași
sume frumoase de bani.
Le înmâna plicul cu bani,
spunându-le: „M-a trimis
Sfânta să vă dau un
neînsemnat ajutor”. Vârstnicii
rămăneau înmărmuriți,
căci în plic erau poate două,
trei pensii de-ale lor.

Într-un an, am găsit-o în catedrală, înfăolită într-o pătură, asistând la slujba Privegherii. Am invitat-o să se odihnească la una din rudele mele din oraș. „Părinte, eu am cu ce-mi plăti cea mai bună cameră de hotel din Iași, dar nu din pricina asta am venit aici! Trebuie să stau în casa Domnului, să fiu alături de Cuvioasa de ziua ei!” Avea o mare suferință: deși material nu-i lipsea nimic, o mânia nespuse faptul că cei doi fii, crescuți cu multă evlavie, purtați pe la școli renumite, cărora le oferise totul, o luaseră pe cărări greșite, departe de credința ortodoxă. Trudea acum duhovnicește și se ruga cu stăruință Cuvioasei ca să-și vadă din nou feciorii oameni plăcuți Domnului. Îndurerată și afectată de această situație, evlavioasa creștină suferă un AVC, ajungând în scaunul cu roțile. Mai mult, fiii îi reproșau: „Toată viața ai alergat la sfinți, la moaștele lor! Acum de ce nu te vindecă?”

În preajma hramului, mă sună o prietenă a credincioasei. „Părinte, rugați-vă pentru noi, căci doamna vrea numaidecât s-o aduc la Iași, la hramul Cuvioasei. Știți că stă imobilizată în

cărucior și-mi va veni foarte greu”. Eram impresionat că-și dorea cu orice chip să ajungă la întâlnirea anuală cu Sfânta! Le-am binecuvântat drumul, urmând ca acolo, la Iași, s-o ajut să se închine. Revederea m-a emoționat: trecuseră 10 luni de când nu se mai putea mișca. Prognosticul medicilor era rezervat: cheagul de sânge, foarte mare, se resorbise destul de lent, afectându-i funcția motorie. Apropierea de Sf. Parascheva a copleșit-o. Lângă racla Cuvioasei, credincioasa, cu lacrimile șiroind pe obraz, i-a spus: „Maica mea, te rog să mă faci sănătoasă, dar nu numaidecât pentru mine. Dacă băieții mei vor vedea că voi merge din nou, vor crede în minuni, în Dumnezeu, în sfinții Lui și se vor întoarce la credință”. Revenită acasă, nădejdea nu-i slăbea. Acatistul și icoana Sfintei îi ocroteau așteptarea, suferința. La mai puțin de 40 de zile de la hram, într-o dimineață Sf. Parascheva i s-a arătat în vis, poruncindu-i să se ridice și să aprindă candela. Buimăcită, s-a sculat brusc din pat și, ca și când nu ar fi fost nicicând imobilizată, a început să pășească înspre locul de unde candela îi veghea odaia. A uitat că de

aproape un an picioarele nu o ascultau. Pe măsură ce înainta, și-a dat seama că trăiește o minune. A îngenunchat în fața icoanei Sf. Parascheva și, plângând de bucurie, i-a mulțumit tămăduitoare sale cu recunoștință.

Auzind suspine, unul din băieți și femeia care o îngrijea s-au năpustit în dormitorul bătrânei să vadă ce se petrecea. Găsind-o îngenunchată dinaintea icoanei, au înțeles că a primit tămăduirea îndelung așteptată. Intuise bine efectul minunii asupra feciorilor ei: asistând nemijlocit la miracolul de netăgăduit, cei doi fii s-au apropiat iarăși de Dumnezeu, ducând o viață bineplăcută Lui; și-au temeluit familii frumoase, mulțumindu-i mamei că a avut dragoste și răbdare, rugându-se neconținut pentru întoarcerea lor.

La o vreme primesc vestea că buna credincioasă a fost chemată la Cereștile locașuri. Nutresc nădejdea că acum i-a mulțumit față către față Sf. Parascheva, vindecătoarea ei și a noastră, a tuturor. (Arhim. Mihail Daniliuc – Sfânta Parascheva, Vindecătoarea/ Ziarul Lumina/ text prescurtat) ❖

Harismele Părintelui Paisie Olaru de la Sihăstria

„Cel mai important lucru la acest mare duhovnic era puterea harismatică cu care pătrundea sufletul și conștiința credincioșilor. Apoi mila și iubirea profundă cu care îi primea pe toți și smerenia unită cu blândețea prin care cucerea și întorcea la pocăință, transformându-i radical pe cei care veneau la el cu credință.”
(Arhim. Ioanichie Bălan)

Postul, rugăciunea multă, somnul foarte puțin, pe o bancă acoperită cu o pătură, nopțile în care adesea doar ațipea pe un scaun, îmbrăcat și cu epitrahilul la gât, deschizând la orice oră ușa celor care-l căutau pentru spovedanie și încă alte nevoițe ascunse l-au învrednicit pe Avva Paisie de multe harisme.

Dobândise și rugăciunea inimii, dar

nu recunoștea că o avea - spunând că a avut-o și a pierdut-o - căci acesta este un lucru de taină. Recomanda tuturor să deprindă rugăciunea lui Iisus, rostind-o zilnic cât mai des, după puteri. Costion Nicolescu și-o amintește, la el, cu o formulare puțin extinsă: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!” Acest „Cuvântul” adăugat

de el aducea o notă de înaltă teologie și de forță duhovnicească.

„Semnul sporirii duhovnicești”, spunea Avva Paisie „sunt lacrimile la rugăciune, cugetul că ești cel mai păcătos, o mare bucurie în inimă și multă iubire și milă față de toată zidirea.” Toate le avea și el, fiind văzut de multe ori de cei apropiați lăcrimând.

Dădea sfat credincioșilor: „Primul folos al rugăciunii este pacea sufletului și mulțumirea duhovnicească. Oriunde ești, ești liniștit; orice faci, ești mulțumit, știind că toate sunt rânduite de la Domnul. Când este cineva în pace, vorbește blând, înțelept și liniștit, iar când nu are pace în suflet, este tulburat, cu chipul agitat și vorbește fără cugetare și cu păcat. Mare dar este pacea și mulțumirea sufletească! Să le cerem permanent de la Dumnezeu în rugăciunile noastre.” Aceste daruri și roadele lor erau lucrătoare și vizibile la Părintele Paisie.

Rugăciunea sa fierbinte găsea repede drumul către Cer și mulți se vindeau din boli incurabile. Iar rugăciunile și binecuvântarea lui peste cei ce veneau la el vindeau sufletele și înlocuia urmele păcatelor cu o bucurie și o pace care nu erau pământești.

Părintele Paisie primise de la Dumnezeu și darul înainte-vederii. Mulți mărturisesc că Părintele știa dinainte cum îi cheamă pe cei care veneau la el, cum au călătorit, ce necazuri au, în ce stare lăuntrică se află și altele.

Arhimandritul Constantin Chirilă de la Catedrala Mitropolitană din Iași relatează spovedania pe care o făcuse la Părintele Paisie în timpul studenției sale (anii '70), spovedanie care l-a marcat definitiv. Cutremurătoare această mărturisire, pentru că în fața acestui student la Teologie în București Avva Paisie și-a descoperit multe dintre harismele sale.

Pentru că studiile teologice nu îl mai mulțumeau duhovnicește, simțind că nu-și mai găsește rostul și că sufletul său este gol, Constantin decide să-și facă un examen de conștiință amănunțit. În urma lui, așterne, cu scris mărunt, pe câteva pagini, păcatele pe care considera că le are.

Pregătit astfel, pornește spre Părintele Paisie, dar, deși face toate eforturile, pierde trenul. La următorul tren care mergea Brașov - Ciceu - Onești - Adjud - Bacău - Piatra Neamț, apoi autobuzul. Din Agapia urcă pe jos până la Sihla. Părintele se afla afară, într-o mică grădină. Tânărul se apropie de Părintele, îi sărută mâna, cerându-i binecuvântare

și rugându-l stăruitor, dar abrupt, să-l spovedească. Răspunsul, foarte direct, a fost că nu se poate. După multe încercări, Constantin îl întreabă de ce nu vrea să-l spovedească. „Nu pot pentru că sunt orb.” Răspunsul l-a năucit pe tânăr, căci nu știa că Părintele poartă această grea neputință. Îndârjit de refuzul Părintelui de a-l spovedi, un gând l-a răvășit: „De ce m-o fi respingând Părintele?! În fond, eu sunt un om deștept, el este un om simplu.” Ca un răspuns la ce gândea vin vorbele Părintelui: „Ce cauți tu, la mine, un om simplu și prost cum sunt” - adresându-se direct tânărului, pe nume - „de ce nu mergi să te spovedești și să discuți cu profesorii și îndrumătorii tăi iluștri: Părintele Stăniloae, Părintele Galeriu și ceilalți?” Constantin este uluit, căci nu-i spusese cine este, unde și cu cine studiază. Și nici nu dezvăluise nimănui planul său de a se spovedi la Părintele Paisie! „Am înțeles că este un harismatic, că știe tot, că are darul înainte-vederii de la Dumnezeu.”

Insistă să fie primit la spovedanie: „Știți, Părinte, sunt sărac, am făcut un efort mare ca să ajung până aici și să mă spovedesc. Îmi răspunde: Știu ca ai pierdut trenul în București. Știu ca ai venit prin Brașov, Ciceu, Adjud, Bacău, pe ocolite, dar nu pot.” Îndurerat, cu un gust amar pentru refuzul său și cu orgoliul rănit, Constantin mai insistă. În mod ciudat, Părintele își justifică refuzul: „Eu sunt un mare ticălos, încăpățânat și tare mândru.” A înțeles atunci studentul că i se tot arăta oglinda vieții sale lăuntrice. Dorind să renunțe, cu smerenie, Constantin se gândește: „Nu-l mai necăji pe omul lui Dumnezeu, nu-i mai consuma timpul lui de rugăciune, sărută-i mâna, cere binecuvântare și pleacă.” Părintele îl surprinde din nou, spunându-i: „Acuma dar, tătucuță, acuma te pot spovedi.”

Cei doi intră în chilie, Părintele rostește rugăciunile de spovedanie, iar tânărul scoate hârtiile cu păcatele, chinându-se să-și vadă scrisul, în chilie fiind întuneric. Surpriză: «Părintele începe să mă întrebe și să-mi spună păcatele mele în ordinea în care le scrisesem pe hârtiile mele. Simțeam că iau foc. La început am crezut ca este coincidență, că s-a nimerit să știe câteva lucruri, dar când, după aproape 45 de minute, îmi spunea cuvânt cu cuvânt ce era scris în hârtiile mele, m-am revoltat, „e prea mult”. Cu un glas întristat îmi spune: Tătucuță, dar de ce te mai îndoiești și acum?! Am înțeles atunci că eu eram cel orb, cel prost, cel împietrit, cel încăpățânat și mândru... și mă ajuta

să mă trezesc la smerenie, pocăință și lacrimi.»

Timp de trei ore Părintele i-a spus ce avea în gând și în inimă și tot ceea ce scrisese pe hârtie. Ba încă și multe detalii din copilăria și viața tânărului. Culmea surprizei a fost când a început să-i spună și despre viitorul lui. „Tot ce mi-a spus despre viitor am uitat imediat, dar când evenimentele se desfășurau îmi reveneau în amintire cuvintele ce mi le-a spus Părintele Sfânt. Au fost mărturii care s-au desfășurat în timp, aproape treizeci de ani, detalii cu precizie matematică de care Părintele mă avizase.”

Și adaugă: „În momentul când a început să facă rugăciunea de dezlegare, am pregustat bucuriile Raiului.” De altfel, toate spovedaniile se încheiau cu această minunată rugăciune de binecuvântare: „Domnul Dumnezeu, Preamilostivul, să vă binecuvânteze; Domnul să vă ajute, Domnul să vă miluiască, Domnul să vă păzească de tot răul, Domnul să vă umple de bucurie duhovnicească, Domnul ca un bun și iubitor de oameni să vă ierte de păcate și în ceruri cu dreptii să vă păzească. Binecuvântează, Doamne, pe robii Tăi aceștia și rugăciunea lor, și dragostea lor, și credința lor, și bucuria lor, și smerenia lor, și răbdarea lor. Binecuvântează, Doamne, osteneala lor, și căsuța lor, și pâinea lor, și copiii lor, și viața lor și cu sfârșit bun îi miluiește, iar dincolo, la ziua Judecății, un colțisor de rai le dăruiește, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin! Să ne întâlnim la poarta raiului!” ❀